

[Poul Møller.]

beskatningen af sådanne engangsindtægter. Jeg vil endvidere henvise til, at vi for et par år siden gennemførte reglen om 30 pct.s fritagelse for merindkomster som et resultat af de forhandlinger, vi bl. a. har ført om forskudsskatten, men dengang lagde vi loft over denne regel, idet vi sagde: vi kan højst give 30 pct. af en indkomststigning på 10 000 kr., d. v. s. højeste fradrag var på 3 000 kr. Nu siger man derimod: de, der har haft en engangsindtægt på mere end 10 000 kr., skal have en ekstra favør; de skal kun betale 30 pct. af deres merindkomst, medens de andre blev beskattet af 70 pct. af deres merindkomst. Til at begynde med krævede man ud fra demokratiske grunde loft over lettelsen i beskatningen af indtægtsstigningerne, og derefter siger man, at alle, der har højere indkomster, netop de med de højeste indtægter, må beskattes på en anden måde, og så giver den højtærede finansministers forslag dem den største favør. Det er det, man gør, fordi 30 pct.s beskatningen selvfølgelig vil være en fordel for dem, der har en høj indkomst, medens den derimod for den mand, der får en forholdsvist beskeden indkomststigning med en forholdsvist beskeden indkomst, kan være en rigtig regulær høj skat. Vi stiller derfor under udvalgsarbejdet på ny vore tanker om forudbetaling af skat til rådighed for løsning af dette problem og er villige til at fjerne det loft, som i foråret 1956 blev gennemført over den 30 pct.s skatteletelse.

Man kan også tænke sig at gå andre veje, f. eks. ændre hele skattelovgivningens regler om en tidsmæssig afgrænsning af skatteberegningen. Her kan jeg henvise til Århus universitets årsskrift, efteråret 1957, hvori professor, dr. jur. Thøger Nielsen har skrevet om dette problem og henvist til en lang række landes behandling netop af det problem, at en mand et år får en engangsindtægt, måske som følge af tidligere års arbejde og erhvervsvirksomhed. Det ville være af værdi for udvalget at sætte sig ind i de tanker, som professor Thøger Nielsen her har gjort sig til talsmand for. Jeg går ud fra, at flertallet vil give os en mulighed for en grundig udvalgsbehandling af dette spørgsmål.

Den højtærede finansminister foreslår i § 30 en ændring af hele det skattemæssige

grundlag for forsørgelseskontrakter, underholdspligter, bidrag til velgørende formål o. lign. Jeg tror ikke, det er rigtigt at gøre sådanne bidragsydelse vanskeligere. Jeg tror, at i det omfang, statsmagten tilskynder borgerne til selv at løse de forsørgelsesmæssige vanskeligheder for deres nærmeste familie, for nevøer og niecer, for folk, der har været ansat i deres virksomhed, og til at give bidrag til velgørende institutioner, i samme omfang vil man også fritage staten for en række byrder, der ellers ville komme til at hvile på den. Jeg kan derfor ikke give tilslutning til denne ændrede lovgivning. Det, at det gamle system har ført til misbrug, betyder dog ikke, at man helt skal fjerne det. På de områder, hvor lovens formål er opfyldt, må det da være meningen at fortsætte og så se, om man kan komme misbrugene til livs på en eller anden måde. Det gode system har i høj grad medført, at mange har påtaget sig privat forsørgelse, som de ikke behøvede at påtage sig, og som i stedet for kunne komme til at hvile på staten.

Men hvis endelig man vil ind på det, som finansministeren foreslår, er det dog ganske urimeligt, at man giver bestemmelsen tilbagevirkende kraft. Man kan dog ikke sige til de mennesker, som i henhold til den gældende lov er indgået på forsørgelseskontrakter, som skulle og måtte binde dem næsten livsvarigt for at kunne godkendes af skattevæsenet: nu skal dette forhold ændres; ganske vist er I fortsat forpligtet over for tredjemand, forpligtet til at yde den forsørgelse, I har bundet jer til ved kontrakt, men nu bliver forholdet ændret skattemæssigt, og nu beskattes I både formueskattemæssigt og indkomstskattemæssigt af de beløb, I udbetaler til de pågældende. Jeg tror ikke, det er en fremgangsmåde, som kan være det høje ting værdig, og jeg vil gå ud fra, at det skyldes en fejltagelse, i hvert fald hvad angår de to mindre regeringspartiers grupper, at dette forslag er blevet godkendt inden sin fremsættelse. Det kan ikke være tanken, at man skal gennemføre en sådan lovgivning med tilbagevirkende kraft.

Endelig har jeg en bemærkning at gøre vedrørende lovforslagets afsnit I, som i stor udstrækning er et genoptryk af den lov, der blev gennemført den 29. marts i år